

Dívka Boušik transformuje svatou větu na výročním zasedání Globálního kosmického fóra 2021

(Publikováno s laskavým svolením rádia Páteř Evropy)

„Dobrý den, vážení posluchači! Hlásíme se vám přímo z Paláce Globálního kosmického fóra v Da Vossu. Čekáme na dlouho avizovaný projev krásné a báječné Clare Overlie.

Jak jistě všichni víte, jde o tuto dvanáctiletou tmavovlásku, myslitelku a filozofku skvělé úrovně a téměř nadpřirozených schopností, které se u ní projevují prakticky ve všem. Její rodiče jsou neuvěřitelně bohatí a její tatínek je spolupracovníkem a blízkým přítelem známého miliardáře Williho Doora. Mnozí z vás Čechů znají tuto mladou myslitelku spíše pod její českou přezdívkou „Boušik“. Ona sama si tak říká, protože když ještě byla hodně malá a žila s rodiči v Praze, tak neuměla správně vyslovit „r“ a „č“. Kdyby to uměla, tak její přezdívka by byla „Broučik“. Prý takový malý brouček s fialovými krovkami, co vypadá jako malá holčička. No, nikdo nemůže být dokonalý, ale ona tedy fyzicky i rozumově skoro dokonalá je. Dokonce i díky intenzivní péči logopeda již mluví téměř správně. Původně totiž rozkošně komolila slova ve všech osmi jazycích, kterými již v raném dětství plynně hovořila. Lidé mluvící anglicky ji jistě znají pod přezdívkou „PuppyBug“. Po reklamním bloku, prosím, zůstaňte s námi a s naší rozhlasovou stanicí Páteř Evropy.“

Cink-tu-dů-cikt-tu-dů-re-kla-maaa

„Žádné žrádlo již neohrozí vaše prádlo. Tablety do všech druhů inteligentních praček Žravka-Dravka sežerou každou nečistotu způsobenou žrádlem. Žere vás špína po žrádle? Žerou vás zažrané skvrny? Žravka-dravka je k sežrání a je tu pro vás!“

Cink-tu-dů-cikt-tu-dů-Pá-teř-Ev-ro-pyyy

„Ano, vážení posluchači. Přicházíte ke svým přijímačům právě včas. Dívenka Boušik se již objevuje v sále. Za velkého potlesku početného publika přistupuje ke svému kec-pultíku a svému malinkatému mikrofonku, samozřejmě čínské výroby. V první řadě vidím pana profesora Clauda Roache. Významně pokyvuje hlavou. Vedle něj tleská miliardář a filantrop Willi Door. Staříčkový George Apollo Gibemává nad hlavou jakýmsi papírem, možná certifikátem. Nesmím zapomenout na mediální superstar a ředitelku jedné z největších neziskových organizací světa. Jde o madam Rottekindovou, která je přímo navlečena ve slušivém skafandru tyrkysové barvy. Všichni ostatní samozřejmě řádně očkovaní, otestovaní a s nasazenými respirátory FFP2 nebo FFP3. Jako by se i duch sira Aromatha vznášel nad tím vším, jako pára nad hrncem. Sami slyšíte, že shromáždění teď ztichlo, že by šlo slyšet i spadnout žlutý špendlík. Boušik poklepává na mikrofon, z čehož mně teď poněkud hučí ve sluchátkách i v hlavě. Slovo má tedy Boušik.“

„Vážení přítomní, dámy a pánové,
tak tu jsem, autobusem, drazí přátelé!

Autobusem proto, že jsem docela dost skromná a ekologická. Na rozdíl od mnohých lidí, kteří se tak jen tváří. Je trochu komické, že žádný autobus přímo před tento nádherný palác kosmického GloCosForu nejede. Tak jsem musela jít skoro dva kilometry pěšky se svým těžkým fialovým bágličkem. V patách mi klopytali oba moji nerozluční bodyguardi, kterým pro jistotu podobnost s klasickými filmovými komiky říkám Laurel a Hardy. Tu hrozně dlouhou cestu autobusem až z Prahy jsem podnikla proto, že je to rozhodně ekologičtější, než sem letět tatínkovým soukromým letadlem HondaJet Elite.

Chci vám zde slavnostně přednést zcela zásadní referát o smyslu mého i vašeho života. Víím, že na mé vystoupení už netrpělivě čekáte. Proto prosím pozorně poslouvejte moji prezentaci, kterou jsem nazvala **Transformace svaté věty**.

Před časem jsem našla doma mamincinu sklenici slané vody, ze které se již skoro všechna voda vypařila. Na dně sklenice se objevily bílé krystalky kuchyňské soli. Náhle mi bylo vše jasné. Přišla jsem na to, že celý život na naší planetě i v celém vesmíru je založen na úplně stejném procesu krystalizace, jako to předvedla v té sklenici ubohá NaCl.

Říkám tedy se vši svou dětskou vážností, že mezi krystalizací kuchyňské soli a jakýmkoliv životem v našem kosmu není prakticky zásadní rozdíl. Rozdíl je pouze ve složitosti takových krystalů. Liší se to jen jako stavebnice LEGO pro batolata a LEGO pro středoškoláky a jejich vysokoškolsky vzdělané tatínky. Skoro všichni nám totiž říkají tu hloupost, že naše nukleové kyseliny v jádrech našich buněk jsou nositeli naší genetické informace a jsou učeny k tomu, aby nám posloužily k výstavbě našich vlastních těl. Že nukleové kyseliny DNA a RNA slouží k tomu, aby pro lidi, zvířata i rostliny správně vytvořily jejich těla a zajistily jejich správné fungování, aby se tak všemu živému dobře žilo. To je samozřejmě čirý nesmysl. To si mohli myslet lidé před padesáti lety, kdy ještě neměli k dispozici ty skvělé vědecké informace, co dnes znají i děti jako jsem já.

A to si vůbec nemyslím, že lidé před padesáti lety byli hloupí. Strýčku Willi, co na mě tak nechápavě koukáš? Je to přece všechno naopak. Není to ale myšlenkový kolotoč jako s tou slepicí a vejcem. Co bylo dřív, slepice nebo vejce? Nechci pokládat takovou nesmyslnou kolotočovou otázku.

Já se ptám: Co bylo dřív, nukleové kyseliny nebo zvířata a rostliny? Jasně, že nukleové kyseliny. A co je nejdůležitějším procesem, který posunuje a zajišťuje milióny a milióny let tvorbu nových a pořád složitějších a efektivnějších organismů na Zemi? No přece samovolné mutace v kódech nukleových kyselin. Tatínek má v knihovně takovou strašně starou papírovou knihu od nějakého pana Johna Gribbina, která se jmenuje Pátrání po dvojité šroubovici a vyšla už někdy v roce 1985, kdy jsem ještě vůbec nebyla na světě. Ze strany 331 jsem si do svého malého fialového notebooku opsala tuto větu: „Výsledkem právě tohoto procesu (těch spontánních mutací) byl vznik lidských bytostí a veškerého ostatního života na Zemi z molekulárního předka – molekuly, jež se zřejmě více než čemu jinému v dnešní buňce podobala transferové RNA.“

Takže si nás všechny, jak tu sedíme, vytvořil čirou náhodou ten absolutní primitiv – ten tekutý krystal RNA jen k tomu, abychom mu sloužili jako nástroj k jeho množení – k jeho neustálé replikaci. Na to samé přišel i ten pan Gribbin, když uvádí na str. 359: „Skutečnou úlohou, kterou máme v životě, je fungovat jako mobilní domovy, které poskytují ekvivalent klimatického luxusu úspěšným molekulám v nitrech našich buněk.“

Takže my sami sloužíme těm tekutým krystalům, těm jednoduchým a naprosto hloupým nukleovým kyselinám. A sloužíme jim věrně. Tím, že jíme, tak jim dodáváme chemické látky potřebné ke stavbě jejich molekulárních řetězců i složité struktury, která to vše umožňuje. Tím, že dýcháme, tak jim dodáváme pro to energii. Kvůli tomu nás také v průběhu doby tito naši mikroskopičtí stvořitelé vybavili pudem sebezáchovy, umožnili nám prožívat uspokojení, radost, lásku i bolest. V jistém smyslu jsou to tedy naši stvořitelé a snad i naši bohové, kterým neustále sloužíme. Tím, že jim věrně sloužíme, tak jim umožňujeme, aby se mohli množit v každé části našeho těla. Tím, že maminky a tatínkové mají děti, tak vznikají stále noví a noví jedinci předurčení k této zdánlivě šťastné povinnosti, které se nemohou za svého života nikdy zbavit.

Strýčku Willi, co vrtíš hlavou? Ty si myslíš, že ty takto nukleovým kyselinám nesloužíš? Myslíš, že všichni musí sloužit jen tobě díky tomu faktu, že jsi nahromadil obrovské bohatství? To se ale, strýčku, pleteš. Jsi asi zmatený z toho, jak objíždíš s kufříčkem plným miliónů dolarů nejrůznější vědecké instituce a laboratoře po celém světě. Když se ti někde něco líbí, tak tam nasypeš svoje penízky a všichni se tam pak mohou přetrhnout, aby se ti zavděčili. Kroutíš hlavou, že ne? Chceš se polepšit? To se ti ale jen tak snadno nepodaří! Nejspíš díky tvé nenapravitelné touze po slávě a uznání.

Co je zase, strýčku? Že ty takto pokorně nesloužíš svým vlastním RNA-molekulám ve svém těle? Můžeš se o tom hned přesvědčit. Zadrž třeba dech. Takových deset minut nedýchej. Nukleová kyselina tě naučí, jak máš poslouchat. A kdo se přece jen vzepře, tak prostě skončí a umře. Boží trest jako vyšitý. Nukleové kyseliny nepotřebují takového ničemu, který nebude poslouchat a nebude dobře sloužit struktuře, ve které probíhá množení i zánik těch neúnavných tekutých krystalů.

Do těchto přirozených zákonitostí začala v poslední době zasahovat i věda. Vědci se montují do původně spontánních genetických mutací. Hloupým krystalům DNA i RNA je to fakt jedno. Pokud budou moci předávat svou informaci efektivněji, klidně přijmou i cestu řízené nebo i úplně umělé evoluce zvířat, rostlin, virů i lidí. Jsou to vlastně jen systematicky uspořádané soubory atomů, elementárních částic, strun nebo kousků zamrzlé energie, či jak si to máme my moderní děti vůbec představit.

Apoštol Jan ostatně ve svém evangeliu říká hned na začátku:

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.“

Myslím, že to v náboženském kontextu vystihl nesmírně přesně. Musel to být asi dost učený a přemýšlivý člověk, ten apoštol Jan. Jeho svatou větou, či vlastně svaté souvětí, se pokusím trochu rozebrat. Přítomný pan kardinál mně, jako nezletilému dítěti, jistě promine.

Dnes bychom pojem „slovo“ nahradili nejspíš termínem „informace“. Nebo možná přesněji bychom měli mluvit raději o „komunikaci“, tedy o interakci mezi informacemi. Jednoduchou informaci nese totiž každý zatoulaný foton letící bláznivě časoprostorem až někam do zadku vesmíru. Ale zůstaňme pro jednoduchost u toho pojmu „informace“.

DNA vlastně slouží jen jako knihovna, nebo přesněji jako uložště dat, pro daleko menší molekuly RNA. Jako původního stvořitele života, a vlastně tedy jakéhosi Boha, si opravdu nejspíš můžeme představit nějakou pravěkou ribonukleovou kyselinu - RNA. Přitom je nanejvýš pravděpodobné, že tento prvotní stvořitel v původní podobě již vlastně vůbec neexistuje.

Pak můžeme apoštolovo tvrzení transformovat do moderního vědeckého jazyka:

„Na počátku byla Informace, ta Informace byla u RNA, ta Informace byla RNA.“

Dokonce mohu ještě ve své transformaci Janova textu pokračovat:

„To bylo na počátku u RNA. Všechno povstalo skrze RNA a bez RNA nepovstalo nic, co jest. V RNA byl život a život byl **prostředek k poznávání vesmíru** lidmi.“

Vidíte, jak křesťanská církev už v prvním století našeho letopočtu uhodila, i bez přispění moderní vědy, hřebíček na hlavičku. Bud' chvála našemu zcela neinteligentnímu stvořiteli – pouhému krystalu, který nevědomky stvořil živočichy, rostliny, viry, bakterie i inteligentní bytosti a umožnil vzniknout radosti, lásce, nenávisti, bolesti i náboženství.

Bud' chvála přirozeným molekulám RNA ve vás, ve mně i ve všem živém!

Děkuji za pozornost.“

„Vážení posluchači, malá dívenka Boušik odchází se vztyčenou hlavou od svého malého řečnického pultíku. V sále je ticho, že by bylo slyšet spadnout i červený špendlík. Že by se něco nelíbilo? Po reklamním bloku, prosím, zůstaňte s námi a s naší rozhlasovou stanicí Páteř Evropy.“